

**Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci Véronique Lowther-Harris
“It’s all about love”: Tantoo Cardinal and modern day Canadian indigenous
activism. Praha, Fakulta humanitních studií UK 2018, 66 s. včetně příloh.**

Véronique Lowther-Harris se svou bakalářskou prací rozhodla zasvětit problematice reprezentačních praktik a konstrukce identity nativních obyvatel Severní Ameriky, konkrétně kanadské herečky a aktivistky indiánského původu Tantoo Cardinal. Na základě analýzy veřejně dostupných vystoupení, projevů a rozhovorů z let 2008-2017, si klade za cíl porozumět tomu, jak tato aktérka vytváří reprezentaci vlastní identity v rámci svého environmentálního aktivismu, což dále upřesňuje v šestici výzkumných otázek (s. 8).

Jelikož autorka práci koncipovala jednoznačně jako empirickou, věnovala poměrně značný prostor metodologii vlastního výzkumu (s. 8-17 a 21-29). Důraz přitom klade na maximální transparentnost užitých metodologických postupů a důslednou reflexivitu v duchu post-koloniálního obratu v antropologii, včetně důrazu na etiku. To je na jednu stranu způsobeno autorčinou uvědomělou volbou, na stranu druhou si to však vyžaduje i použitá metodologie, která není zcela „standardní“, ve smyslu „zaběhnutých“ a jednoduše formulovatelných postupů. Proto např. autorka věnuje relativně velký prostor objasnění toho, jak konstruovala výzkumný vzorek, tedy jak vybírala záznamy vystoupení, jež dále analyzovala (s. 25-27), či popisu analytických postupů (s. 21-24). Snaha o maximální transparentnost však může být i poněkud kontraproduktivní, jako je tomu v případě vyobrazení kódovacího stromu s. 23, který spíše zamlžuje, než osvětluje autorčino uvažování nad datovým materiálem.

Pro samotnou analýzu autorka zvolila dva postupy – induktivní kódování s využitím programu ATLAS.ti a *experience-centred individually-oriented narrative approach*, tedy narativní přístup zaměřený na osobní zkušenost jednotlivce. Zatímco první ze zmíněných popisuje přehledně, druhý by si zasloužil přesnější vymezení a popis provedených kroků. Nicméně volba obou odpovídá autorčině záměru a umožňuje jí hledat odpověď na výzkumné otázky.

Jelikož je v práci kladen hlavní důraz na empirické zkoumání, je teorie v práci poněkud upozaděna. Autorka tak prezentuje „pouze“ hlavní koncepty (identitu, indigenitu, environmentalismus a strategický esencialismus), přičemž se nepouští do jejich rozsáhlejší diskuse (možná jakoby předpokládala, že čtenář je s diskusí seznámen a není ji proto třeba znovu reprodukovat). To neznamená, že by teoretické vymezení nebylo účelné, právě naopak, ale působí poněkud stroze. Na druhou stranu vzhledem k rozsahu práce by delší teoretická diskuse významně navýšila počet stran. Navíc autorka pracuje s další teoretickou literaturou v samotné empirické části.

Jak už bylo naznačeno dříve, jádrem práce je analýza transkriptů vystoupení Tantoo Cardinal zveřejněných na webu YouTube. Autorka ve své analýze vychází z přepisu zhruba 5 hodin videozáznamu, který doplňuje o další zhruba 3 hodiny videozáznamu, které přímo neanalyzovala, ale jejichž obsah využila pro získání kontextových dat. Ačkoliv by se prvoplánově nabízela volba diachronní perspektivy, v níž by bylo možné zachytit případný vývoj zkoumaného jevu, autorka zvolila na základě přesvědčivé argumentace perspektivu synchronní (s. 32-33).

Analytickou část rozdělila do tří samostatných podkapitol, které odráží autorčin cíl a výzkumné otázky - aktivismus (s. 33-40), indigenita (s. 41-45) a osobní narativ (s. 46-52). První dvě podkapitoly jsou založené na induktivním kódování a autorka v nich analyzuje motivy, s nimiž Cardinal zachází v rámci svých vystoupení, přičemž se jí zároveň daří vést diskusi

s teoretickou literaturou. Že přitom spolehlivě odkazuje na citovaná data a užité zdroje lze brát jako doklad zvládnutí řemeslné práce odborného textu.

Třetí podkapitola se od dvou přechozích zásadně odlišuje svým do značné míry „experimentálním“ charakterem. Autorka v ní předkládá (re)konstrukci biografie Cardinal, kterou sice sestavila z jejích výpovědí pronesených v analyzovaných vystoupeních, nicméně které uspořádala do podoby, v níž společně nikdy nezazněly. Cílem této podkapitoly je zdůraznit aspekty, které jsou pro Cardinal při sebeprezentaci její identity stěžejní. V této kapitole se autorka spoléhá na svou autoritu jakožto autorky, protože zde z důvodů plynulosti narativu nemůže odkazovat na jednotlivé výpovědi. Tato část je tak jediná, v níž se autorka vzdává výše zmiňované snahy o maximální transparentnost.

V závěru (s. 53-56) pak autorka předkládá odpovědi na jednotlivé výzkumné otázky, přičemž se úspěšně snaží o jejich vzájemnou propojenost v koherentní celek, který by vypovídal o tom, jak Tantoo Cardinal vytváří reprezentaci vlastní identity v rámci svého environmentálního aktivismu.

Po formální stránce lze práci vytknout snad pouze nedůsledné číslování jednotlivých podkapitol a oddílů, v němž chybí oddíly 4.4. a 7.2., což však lze přičítat na vrub textovému editoru. Pokud jsem schopen posoudit, práce je psaná velmi solidní angličtinou, a nepostrádá žádné formální náležitosti.

Véronique Lowther-Harris předložila práci, jejíž tvorba se na první pohled může zdát méně náročná než v případě prací jiných, založených např. na dlouhodobějším zúčastněném pozorování. Nicméně její výzkum přinášel vlastní specifické nesnáze, které si s etnografickým výzkumem nezadaly, ať již se jedná o výběr videozáznamů, jejich transkripci v angličtině, (re)konstrukci narativu, ad. V tomto ohledu se jedná o poctivě zpracovanou empirickou studii, která jednoznačně splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci. V souladu s trendy post-moderní antropologie je příkladně reflexivní a zároveň přináší některé zajímavé závěry. Na tomto základě ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení na pomezí **výborně a velmi dobře**, v závislosti na průběhu obhajoby.

V Praze 10. 9. 2018

Mgr. Martin Heřmanský, Ph.D.